Příběhy

Revolta

Stojím v klubu a po koncertě rozdávám fotky,
chodí ke mě s vodou, někteří s decí vodky.
Podávám si ruku s týpkem, navzájem si děkujem.
Já za podporu a on za texty, že už nefetuje.

Přichází krásná, mladá holka, smutné oči,
říká, že mi děkuje za pomoc a moje songy.
Říkám: “Rádo se děje a v čem ti pomáhají?”
A ona, že třikrát denně zvrací a má bulímii,
že si s tím neví rady, všichni jí posílají
k psychologů, psichiatrům a ti ji málem
do blázince zavírají. Tisíc prášků, ale ty
vůbec nezabírají, o to co jí trápí se nezajímají.

Jdeme stranou a ptám se jí kdy to začlo.
Říká, že asi před rokem, tak nějak to bylo.
Ptám se: “Pověz mi co tě v té době trápilo?”
Ona, že jí nechal přítel a jí to málem zabilo,
že prej jí to neřekl na rovinu, ale ona ví, že
ji nechal kvůli štíhlejší a krásnější. Ona sama
měla o deset kilo více a že teď sice zvrací,
ale je aspoň hubená jak svíce.

Ptá se mě co má dělat, že už neví jak dál
já se jí ptám, přoč si myslí, že to tak má.
Ona: “asi proto, aby už navždy byla hubená,
protože už nikdy nechce zažít tu bolest, protože
ta je pěkně zkurvená.” Antidepresiva a potom je
pěkně utlumená. Chápu, ale možná je čas postavit
se tomu čelem. Ona říká, že je připravená, že to bere.

Po půl hodině mi říká, že se cítí lépe,
že už si začíná vážit sama sebe. Odchází s
úsměvem a naposledy mává a mě zbylo jen doufat,
že to ta holka fakt zvádla.

Milion příbehů a milion slz, snažil se za těch
pár vteřin aspoň trošku dostat skrz tu mlhu,
že už není východisko žádné. Dodat sílu a potom
doufat, že to ten člověk zvládne.

Denně mi píšou a chodí za mnou po vystoupení a já
jim chci dát z celého srdce moje pochopení.
Snažim se jim v těch pár sekundách předat úsměv,
povzbudit a vyslechnout ten jejich příbeh.

Další show, další fronta ta podpisi, ještě jsem
nestihl přečíst poslední dopisy a zprávy,
někdy poplašné fámy, ale vidět o víkendu lidi mi
fandit rozpustí všechny rány.
Stojím tam a dávám asi padesátou fotku, vidím, že
jedna holka stojí tak na levém boku, čeká až
všichni odejdou a může mi něco říct. Už jsem se naučil
ve všech těch tvářích číst.

Bylo jí patnáct a chtěla ode mě poradit, že mi musí,
ale něco osobního prozradit. Že prej má hroznou

nutkavost řezat si ruce, šli jsme bokem, byla smutná,
měla tváře rudé. Měla jizvy od ramen až po zápěstí a
že má chuť za to dát sama sobě pěstí, že jí to nechápe
a že ji to ovládá, zároveň to paradoxně od trápení pomáhá.

Já že ji rozumím, protože když mi bylo šestnáct, řezal jsem
se nožem do ruky a nešlo přestat. Až když jsem začal
studovat lidskou mysl, pochopil jsem příčinu chování, co
nedává smysl. Doporučil jsem jí dianetiku s vírou, že najde
odpověď na svou problematiku. Mysl totiž dokáže převzít
kontrolu nad tělem, emocemi a pak se trpí těmi nemocemi.

Ptám se jí kdy to začlo, že vloni a že prý její sestra
s tím začla, má k tomu sklony. Ptám se jí co ji v té
době trápilo a ona že měla pocit, že jí nemá rád
vůbec nikdo. Povídali jsme si asi hodinu úplně otevřeně
mi řekla všechno na rovinu. Najednou měla úsměv na tváři
a byla ráda, jenže já do teď nevím jestli to fakt zvládla.

Milion příbehů a milion slz, snažil se za těch
pár vteřin aspoň trošku dostat skrz tu mlhu,
že už není východisko žádné. Dodat sílu a potom
doufat, že to ten člověk zvládne.

Denně mi píšou a chodí za mnou po vystoupení a já
jim chci dát z celého srdce moje pochopení.
Snažim se jim v těch pár sekundách předat úsměv,
povzbudit a vyslechnout ten jejich příbeh.

Tištěno z pisnicky-akordy.cz Sponzor: www.srovnavac.cz - vyberte si pojištění online!